

РЕШЕНИЕ

№ 341

гр. София, 19.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 15.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9537** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. П. У., гражданин на Република Ю. А., [дата на раждане], ЕГН: 6301265016085, с адрес: Република Ю. А., [населено място], [улица], чрез процесуалния си представител адв. Д. В. Б. от САК, срещу Заповед № 0-4808/2020-05-21 на ИД Председателя на Държавна агенция за българите в чужбина по преписка № 2019052204808 по описа на Държавна агенция за българите в чужбина, с която е отказано издаване на удостоверение за български произход.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие и материално правните разпоредби и целта на закона. Излагат се доводи, че неправилно и незаконосъобразно административният орган е посочил, че жалбоподателят не е доказал своя български произход. Сочи се, че са налични достатъчно доказателства в обратния смисъл. Изразява се искане за отмяна на заповедта, като преписката бъде върната на административния орган с указания да бъде издадено удостоверение за български произход на М. П. У..

Жалбоподателят - М. П. У. – редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. Б., с пълномощно по делото, която моли жалбата да бъде уважена по съображения, изложени в нея. Претендира разноски по делото, представя писмени бележки.

Ответникът - ИД ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЪЛГАРИТЕ В ЧУЖБИНА – редовно уведомен, се представлява от адв. Д., с пълномощно по делото. Адвокат Д. моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира разноски. Прав възражение за прекомерност.

СГП - редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София – град, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 22.05.2019 г. М. П. У. подал Заявление - формуляр за издаване на удостоверение за български произход до ДАБЧ чрез Посолството на Република България в П.. Към подаденото Заявление били приложени Акт за раждане, копие от документ за самоличност, декларация за българско самосъзнание и документ доказващ българския произход на възходящ на заявителя. Към заявлението е приложено удостоверение от 14.01.2019г. на еврейското паство - Храм И., подписано и подпечатано лично от равин Р. Н. пред Р. Е. М. - нотариус, практикуващ в К., в провинцията Западен К., Република Ю. А.. Равин Р. Н. в качеството си на административен ръководител с представителни функции на паство И. удостоверил, че Б. Б. У., праядо на заявителя М. П. У. по башина линия е бил български гражданин, роден в С. З. в началото на 1800 година и е живял в България. Към края на късните 1800 години напуснал С. З. и България и се установил като български гражданин с еврейска вяра в К., Ю. А., където служил като активен член на еврейското българско общество. Б. Б. У. /праядо на заявителя/ бил баща на Л. У., който с баща на М. У., който бил родител на заявителя М. П. У., Б. Б. У. имал първи братовчед И. И. Б., чиито потомци останали да живеят в България - С. И. Б. и Л. Б. били починали в България. Тяхна потомка била Л. В., която била българска гражданка. Тя била братовчедка на М. П. У., с която той подържал непрекъсната връзка. Многократно М. П. У. посещавал България. Със Заповед № 0-4808/2020-05-21, Председателя на ДАНЧ отказал издаването на удостоверение за български произход на М. П. У..

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване от процесуално активно легитимирано лице, при наличие на правен интерес, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство (ЗБГ) в производството по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата за придобиване на българско гражданство се представя и удостоверение за български произход. По силата на същата разпоредба удостоверението за български произход се издава от Държавната агенция за българите в чужбина, респ. нейния председател. Заповед № О-4087/2019-07-22 на и.д.председател на Държавна агенция за българите в чужбина е издадена от компетентен орган, по смисъл на чл. 5, т. 8 от

Устройствения правилник на ДАБЧ и видно от представената заповед № КВ-262/06.11.2018 г. на министър председателя на Република България. Спазена е законоустановената писмена форма. Заповедта е мотивирана, обсъдени са представените по преписката доказателства, изложени са фактически и правни съображения за издаването на акта, като е направен извода, че от представените документи не може да се направи безспорен извод, че заявителя е българин, живеещ извън пределите на Република България. В този смисъл, съдът не приема доводите на жалбоподателя, че административният акт страда от липса на форма, съгл. чл. 59, ал.2, т.4 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 2 от ЗБГ, българското гражданство се урежда от Конституцията на Република България, от закона и от международните договори, които са в сила при настъпването на фактите или събитията, свързани с гражданството. По своето естество начинът на придобиване на гражданство винаги се свежда до условия (материални предпоставки) и ред (процедура), определени от правото. Законът за българското гражданство под общия титул „Придобиването на българско гражданство“ включва изрично придобиване на българско гражданство по произход (Глава Втора, раздел I), по рождение (Глава Втора, раздел II) и по натурализация (Глава Втора, раздел III). В хипотезата на придобиването на българско гражданство по натурализация законодателят е предвидил няколко алтернативи, една от които е наличието на български произход (чл. 15, ал. 1, т. 1 от ЗБГ). Доколкото българският произход е правнозначим юридически факт, който е от значение за придобиване на българско гражданство, същият се доказва с документ, издаден от български или чужд орган (чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за българите живеещи извън Република България - ЗБЖИРБ) или по исков ред (чл. 3, ал. 2 от ЗБЖИРБ). Следователно, съгласно чл. 15, ал. 2 ЗБГ в процедурата по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата се представя и удостоверение за български произход, издадено от Държавната агенция за българите в чужбина, като в удостоверението се посочват данните, въз основа на които е установен българският произход.

Понятието „лице от български произход“ е дефинирано в т.1 на § 2 от ДР на ЗБГ, съгласно която това е лице, на което поне единият възходящ е българин. Съдебната практика е установила тълкуване на това определение в смисъл, че този възходящ е български гражданин. Понятието „българин“, предвид конституционната уредба на основните начала в държавата, не може да се тълкува с оглед неговото етническо съдържание, а с оглед правното му съдържание - правната и политическата връзка между едно лице и държавата Република България, т. е. българското гражданство (така се посочва в Решение № 11634 от 04.11.2015 г. по адм. д. № 3888/2015 г., III отд. на ВАС, в същия смисъл е и Определение № 14535 от 03.12.2014 г., постановено по адм. д. № 12221/2014 г. на ВАС). Понятието „етнически“ законово винаги се свързва с понятието „произход“ или „принадлежност“ и тази терминологична комбинация – „етническа принадлежност“ в основния закон - Конституцията се използва единствено в чл. 6 от КРБ, която установява забраната за дискриминационно отношение на основата на този признак. Съгласно чл. 6 от КРБ всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права. Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено

състояние. Както се установява от Конституцията другото понятие с етническо съдържание – „народност“ също така се използва единствено с оглед обозначаването му като признак, по който е недопустимо различно третиране. Категоричен аргумент е и текстът на чл. 8 от Закона за българското гражданство, който обвързва произхода от родител български гражданин със автоматично придобиване на българско гражданство за детето, независимо от етническа принадлежност и народност. Продължение на тази държавна политика е възможността, предвидена от законодателя в чл.15, ал.1, т.1 от ЗБГ лице, което не е български гражданин да може да придобие българско гражданство по натурализация, без да са налице условията по чл. 12, ал. 1, т. 2, 4, 5 и 6 ако отговаря на изискването да е от български произход.

В настоящия случай не е представен годен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗБЖИРБ за установяване на български произход на заявителя. Освен това, в нито един от представените от заявителя документи не се съдържат данни негов възходящ да е имал правна и политическа връзка с държавата Република България, т. е. да е български гражданин (поданик), нито дори да е бил етнически българин.

Противно на твърденията на жалбоподателя, представената със заявлението Декларация от 03.01.2019 г. от Равин Р. Н. от Прогресивното еврейско паство на К. (наричано в жалбата „Удостоверение от 14.01.2019 г. на еврейско паство - Храм И.“) не доказва наличие на предпоставките за издаване на удостоверение за български произход. Съдът счита, че „удостоверението от еврейското паство“ не е документ от чужд държавен орган, който доказва, че възходящ на заявителя е бил българин. Неверни са твърденията, че паството в Република Ю. А. е овластено от законите на държавата да издава подобни удостоверения и е натоварено с публични функции.

При анализа на представената Декларация от 03.01.2019 г. от Равин Р. Н. от Прогресивното еврейско паство на К. се установява, че същата е частен документ, в който се съдържат неподкрепени с никакви доказателства твърдения на издателя му. Същата няма никаква доказателствена стойност. Декларацията не е издадена от чужд държавен орган, нито има характер на официален свидетелстващ документ за съдържащите се в нея факти. Това се потвърждава и при анализа на приложения по делото апостил, който удостоверява единствено обстоятелството, че на 14.01.2019 г. Равин Р. Н. е подписал декларацията пред нотариус. Апостилът не удостоверява по никакъв начин, че декларацията е официален документ или че посочените от декларатора данни са верни. Следователно, представеният документ не е годен да установи наличието на материалноправните предпоставки за издаването на исканото удостоверение за български произход.

Заявителят не е представил никакви доказателства, че посочените в Декларация от 03.01.2019 г. от Равин Р. Н. от Прогресивното еврейско паство на К. лица действително са били негови възходящи и какво гражданство и произход са имали същите. Отделно от това, съгласно изложеното в жалбата и посоченото в декларацията, Б. Б. У. - прадядо на заявителя по бащина линия е български гражданин, защото бил роден в С. З. в началото на 1800 година. Следва да се има предвид, че по това време не е съществувала Българска държава и родените в С. З. лица не са били български граждани, а поданици на Османската империя. В този смисъл, твърденията на жалбоподателя, че има български произход се опровергават от собствените му доводи и от представените от него документи.

Поради гореизложеното съдът счита, че в процесната заповед е направен единственият възможен и правилен извод - че жалбоподателят не е лице от български

произход но смисъла на § 2, т. 1 от ДР на ЗБГ, респективно не е налице основание за издаване на исканото удостоверение за български произход. Следователно не е налице основание но чл. 146, т. 4 за оспорване на процесната заповед.

Административният акт е законосъобразен и не са налице основания за обезсилването или отмяната му. При издаването му са изпълнени изискванията на процесуалния закон. Същият е в достатъчна степен мотивиран, като в него се съдържат изложени съображения за липса на доказателства за съществуване на материалноправните предпоставки за издаване на исканото удостоверение. Предвид това, обжалваната заповед съответства в пълна степен и с целта на закона, а именно - български произход да бъде удостоверен единствено на лица, които действително имат такъв, респективно - не е налице основание по чл. 146, т. 5 от АПК за оспорване на заповедта, защото за законосъобразността на процесната заповед е от значение единствено дали възходящ на заявителя е български гражданин.

Както от обсъденото удостоверение, така и от останалите представени по делото писмени доказателства, не се установява по безспорен начин, че някой от възходящите на жалбоподателя е имал правна и политическа връзка с държавата България, поради което не може да се приеме, че е изпълнена хипотезата на т.1 на § 2 от ДР на ЗБГ.

Оспорената Заповед на председателя на Държавната агенция за българите в чужбина, с която е отказано издаване на удостоверение за български произход на М. П. У. е издадена от компетентен орган, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и в съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на Държавна агенция за българите в чужбина следва да бъдат присъдени претендираните разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 лева.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. У., гражданин на Република Ю. А., [дата на раждане], ЕГН: 6301265016085, с адрес: Република Ю. А., [населено място], [улица], чрез процесуалния си представител адв. Д. В. Б. от САК, срещу Заповед № 0-4808/2020-05-21 на Председателя на Държавна агенция за българите в чужбина по преписка № 2019052204808 по описа на Държавна агенция за българите в чужбина, с която е отказано издаване на удостоверение за български произход.

ОСЪЖДА М. П. У., гражданин на Република Ю. А., [дата на раждане], ЕГН: 6301265016085, с адрес: Република Ю. А., [населено място], [улица], чрез процесуалния си представител адв. Д. В. Б. от САК, да заплати на Държавна агенция за българите в чужбина сума в размер на 500 (петстотин) лева, разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: